

[Bernhard Baunsgaard.]

der skal indbetale bunden opsparing: I kan komme hos os og låne disse penge til indbetaling af den bundne opsparing.

Nu ved man jo, at vores skattesystem virker på den måde, at de renter, man får, modregnes i de renter, man betaler. For en indtægt på 100.000 kr. i skattepligtige kroner vil nettoresultatet af dette være, at vedkommende skal indbetale godt 3.000 kr. i bunden opsparing. Har han lønkonto i en bank, kan han naturligvis gå ned til sin bank og bede om at få disse 3.000 kr. stillet til rådighed. Jeg har checket af med min egen bank, hvad det ville betyde i nettoudgift; for ca. 3.000 kr. ville nettoudgiften blive 35 kr. om året. Med andre ord: for de mennesker, der har en lønkonto, som har en forbindelse med en bank, har man lagt op til, at pr. 3.000 kr. skal det dreje sig om 35 kr. om året. Man kan vel sige, at da de har valgt at sætte den bundne opsparing ind på det tidspunkt, hvor der ikke er brug for den, så gud ske lov at folk vil bære sig ad på en sådan måde, at der heller ikke bliver nogen dæmpende virkning. Men hvorfor i alverden så opretholde forslaget?

Må jeg lige holde fast et øjeblik ved dette, at for en indtægt på 100.000 kr. drejer det sig altså, så længe ordningen løber, om 35 kr. om året. Må jeg over for dette stille, hvad det er, man gennem den samlede virkning af vores skatter, og, som jeg påpegede under behandlingen af det forrige forslag, gennem det, at man ikke i tilstrækkelig grad har reguleret personfradrag og statsskatteskala, udsætter folk i den anden ende af indbetalingen for. For en skatteyder, en ufaglært arbejder, der er enlig ligesom ham med de 100.000 kr., som måske bor i en dyr lejlighed, og som måske skal anvende vuggestue eller børnehave, for at vedkommende kan passe sit arbejde, og som har et par og fyrretyve tusinde kroners indtægt i 1973, vil det samlede resultat blive, at der bliver 2.000 kr. mindre til rådighed til forbrug på grund af den stærke stigning i skatten, på grund af bortfaldet af de sociale ydelser over boligsikring og børnehaver, og fordi man begynder at kræve af ham, at han skal betale bunden opsparing. Mon der dog ikke for forligsmagerne er grund til endnu en gang at se på deres forslag og samle sig om

det, der er nødvendigt: besparelser, i stedet for dette Ebberød Bank-agtige projekt?

Schlüter (KF):

Det er altid rart, når et lovforslag har en sådan karakter, at et parti straks kan tage klar stilling for eller imod det. I det konservative folkeparti er vi i dette tilfælde i alt fald ikke i tvivl. Regeringsforslaget om tvangsopsparing vender vi os imod i dag, og vi har tænkt os at stemme imod det, når det til sin tid kommer til afstemning her i salen.

Forslaget er jo et led i det samlede forlig mellem regeringen og socialdemokratiet. Vi har tidligere påvist, at det samlede forlig fuldstændig er ude af stand til at løse de reelle økonomiske problemer, det danske samfund står over for i 1974. Forliget tjener vel stort set ikke andet formål end at holde regeringen i live indtil videre, og det i sig selv har jeg ikke spor imod, langtfra. Men det var jo problemerne, som skulle løses, og jeg kan kun bedømme det således, at forslaget om tvangsopsparing er socialdemokratiets pris for at holde regeringen i live indtil videre, men det er en høj pris, kostbart bliver det for de 860.000 skatteydere, som skal holde for.

Efter min gruppes opfattelse burde vi begynde helt forfra på de økonomiske problemer og forsøge at nå frem til helt anderledes effektive løsninger. Vi burde begynde på en frisk, og det nye udgangspunkt burde være en frivillig opsparing i stedet for tvangsopsparing for nu at tage den side af sagen. Det næste punkt burde være langt større besparelser, end regeringen i dag går ind for. Den bundne opsparing burde erstattes af en frivillig, og vi burde gennemføre større besparelser, som kunne være grundlaget for skattelettelser på et senere tidspunkt af året.

Yderligere besparelser er nøglen til at løse vore økonomiske problemer. Men det måtte selvfølgelig på dette område som på så mange andre ende galt, da regeringen med sine 22 mandater bag sig kastede sig ind i forhandlinger med socialdemokratiet, som havde en styrke på 47. Vi burde starte på en frisk med forhandlinger mellem en række borgerlige partier, således at vi kunne få en mere liberal helhedsløsning end den, der nu er aftalt.